

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Terentius,|| A` M. Antonio Mvreto|| locis prope
innumerabilibus|| emendatus.||**

Terentius Afer, Publius

Venetiis, 1558 [erschieden] 1559

Scena III.

[urn:nbn:de:gbv:45:1-723936](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:gbv:45:1-723936)

Quæ inter uos interuenit, unde ortum est initium iræ.
Atque eccum uideo ipsum egredi: quàm tristis est. So. o
mignate.

Pa. Mea mater, salue. S. gaudeo uenisse saluom. saluan
Philumena est? Pam. meliuscule est. S. utinam istuc ita
dij faxint.

Quid tu igitur lacrimas? aut quid es tam tristis? Pam.
recte mater.

So. Quid fuit tumulti? dic mihi: an dolor repente inuasit?

Pam. Ita factum est. So. quid morbi est? Pam. febris. So.
quotidiana? Pam. ita aiunt.

Isodes intro, consequar iam te mea mater. So. fiat.

Pam. Tu pueris curre Parmeno obuiam, atque his onera
adiuta.

Pa. Quid? non sciunt ipsi uiam, domum qua redeant?
Pam. cessas?

ACTVS TERTII SCENA III.

PAMPFILVS.

Pam. Equo mearum rerum initium ullum inueni-
re idoneum,
Vnde exordiar narrare, quæ nec opinati ac-
cidunt,

Partim quæ perspexi his oculis, partim quæ accepi au-
ribus:

Qua me propter exanimatum citius eduxi foras.

Nam modo me intro ut corripui timidus, alio suspiciis

Morbo me uisurum affectam, ac sensi esse, uxorem:

hei mihi,

§ 3 Postquam

Postquam me aspexere ancillæ aduenisse, ilico omnes
simul

Letæ exclamant, uenit, id quod me repente aspexerant.
Sed continuo uultum earum sensi immutari omnium,
Quia tam incommode illis fors obtulerat aduentum meum.
Forte una illarum interea propere præcurrit, nūcians
Me uenisse: ego eiu' uidentium cupidus recta consequor.
Posteaquā introi, exemplo eius morbum cognoui miser.
Nam neque, ut celari posset, tempus spatium ullum dabat.
Neque uoce alia, ac res monebat, ipsa poterat cōqueri.
Postquam aspexi, o facinus indignum inquam: & cor
ripui illico

Me inde, lacrumans, incredibili re, atque atroci percitus.
Mater cōsequitur: iam ut limen exirem, ad genua ac-
cidit,

Lacrumans misera: miseritum est, profecto hoc sic est,
ut puto.

Omnibus nobis ut res dant sese, ita magni atque humilia
sumus.

Hanc habere orationem mecum à principio institit:

O mi Pamphile, abs te quamobrem hæc abierit, causam
uides:

Nam uitium est oblatum uirgini olim ab nescio quo im-
probo:

Nūc huc confugit, te atque alios partium ut celaret suum.
Sed cum orata eius reminiscor, nequeo quin lacrumem
miser.

Quæquæ fors fortuna est, inquit, nobis quæ te hodie
obtulit,

Per eam te obsecramus ambæ, si ius, si fas est, uti

Aduorsa

Aduorsa eius per te tecta tacitaq; apud omnes sient:
 si unquam erga te animo esse amico sensisti eam, mi Pam-
 phile,
 sine labore hanc gratiam, te uti sibi des pro illa nunc,
 rogat:

Ceterum de redducenda id fac, quod in rem sit tuam.
 Parturire eã, neque gravidã esse ex te, solus conscius:
 Nam aiunt tecũ post duobus concubuisse eam mēsis:
 Tũ, postquã ad te uenit, mēsis hic agitur iam septimus:
 Quod te scire, ipsa indicat res. nũc si potis est Pãphile,
 Maxime uolo, doq; operã, ut clã partus eueniat patrẽ,
 Atque adeo omnes. sed si fieri id non potest, quin sen-
 tiant,

Dicã abortum esse. scio nemini aliter suspectum fore,
 Quin, quod uerisimile est, ex te recte eũ natũ putent.
 Continuo exponetur: hic tibi nihil est quicquam in-
 commodi: &

Illi miserã indigne factam iniuriam contexeris.
 Pollicitus sum, & seruare in eo certum est, quod dixi,
 fidem.

Nam de redducenda, id uero neutiquam honestum es-
 se arbitror.

Nec faciam. etsi amor me grauius, consuetudoq; tenet.
 Lacrimo, quã posthac futura est uita, cum in mentem
 uenit,

Solitudinq; o fortuna, ut nunquam perpetuo es bona,
 sed iam prior amor me ad hanc rem exercitatum red-
 didit.

Quem ego consilio missum feci, idem nunc operam
 huic dabo.

H E C Y R A

Adest Parmeno cum pueris : hunc minime est opus
 In hac re adesse : nam olim soli credidi ,
 Ea me abstinuisse in principio , cum data est :
 Vereor , si clamorem eiu' hic crebro exaudiat ,
 Ne parturire eam intellegat : aliquò mihi est
 Hinc ablegandus , dum parit Philumena .

ACTVS TERTII SCENA IIII.

PARMENO, SOSIA, PAMPHILVS.

- Par. In' tu tibi hoc incommodum euenisse iter ?
 So. a Non hercle Parmeno uerbis dici potest
 Tantum , quàm re ipsa nauigare incommodum est .
 Par. Ita ne est ? So. o fortunate, nescis quid mali
 Præterieris , qui nunquam es ingressus mare .
 Nam alias ut omittam miserias , unam hanc uide:
 Dies triginta, aut plus eo, in naui fui ,
 Cum interea semper mortem expectabam miser :
 Ita usque aduersa tempestate usi sumus .
 Par. Odiosum . So . haud clam me est : denique hercle auis
 fugerim
 Potius , quàm redeam , si eò mi redeundum sciam .
 Par . Olim quidem te caussæ impellebant leues ,
 Quod nunc minitare facere , ut faceres Sosia .
 Sed Pamphilum ipsum uideo stare ante ostium :
 Ite intro : ego hunc adibo , si quid me uelit .
 Here , etiam tu hic stas ? Pam. equidem te expecto. Par.
 quid est ?

Pam.